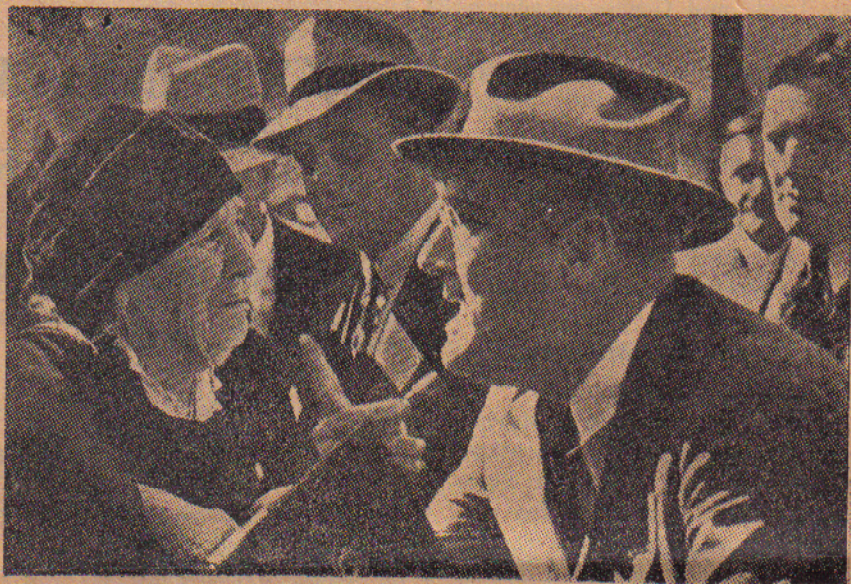

Nr. 269. 18. 1936.

Skanderborg Amtsavis

Fra Roosevelts Valgrejse. Da Præsident Roosevelt rejste rundt i Staterne, kom han ud for mangeartede Oplevelser. Vort Billede viser saaledes, hvordan en ældre Kvinde har brudt Afspærringen for at komme hen til Præsidenten for at indprente ham sine personlige Ønsker.

Smaaoplevelser paa Jagt- og Fisketure.

I.

Fiskeri paa Gudena.

En ar mine Venner, R., der havde en lille Ejendom i Nærheden af Silkeborg, tog i nogle Somre med Mudderprammen, hvis Besætning havde til Opgave at rense Gudenaen fra Silkeborg til Randers. Det var vist ikke saa meget den ret sparsomme Fortjeneste ved Oprensingsarbejdet, der fristede, som det Friluftsliv og de afvekslende og ret givende Fisketure, det gav Anledning til. Naar Dagens Arbejde var endt, blev der ofte i de lune Sommeraftener Lejlighed til en Fisketur, og hver Aften blev der lagt Kroge ud, som gerne Morgenens efter gav rigelig Tribut til Pramfolkens Spisekammer. Det var mest Aal, Aalekvabber og Ørreder, der fangedes, og

at Pramarbejderne tænkte ret meget paa at danse. Efter at vi var kommet til Køjs, fik jeg adskillige Historier om Livet paa Prammen og de daglige Oplevelser. Jeg lagde Mærke til, at der var Mus ombord. De puslede og gnavede alle vegne, da der blev Ro. R. fortalte da, at de entrede ombord paa Anker-tovene, og selv om der blev fanget nok saa mange, kom der altid frisk Forsyning. Formanden havde et Anker Øl liggende, hvoraf han tappede i en Kops, naar han blev tørstig. En Dag blev der noget staaende i Kovsen, og deri forulykkede en af de mange Skibsmus. Formanden var imidlertid en sparsommelig Mand, der ikke ønskede, at Øllet

Arbejdernes Hyttelife var altid saa vel-forsynede, at der ikke alene blev nok til dem selv til den daglige Fortæring, men der blev ogsaa rigelige Portioner til Hjemmene, som Pramfolkene gerne et Par Gange om Ugen havde Forbindelse med. Mudderprammens Besætning var, saa vidt jeg mindes, fire Mand, hvoraf den ene var Formand og ledede Arbejdet. Dette bestod i at fjerne Grøde samt de Sand- og Mudderbanker, der i Aarets Løb samlede sig i Aaen og hindrede Sejladsen. Paa Prammen var en stor Graveskovl, der hævedes ved en Vinde og et Haandsving. Naar Prammens Mudderbeholder var fyldt, stagedes der hen i en Krog eller et andet Sted, hvor de opgravede Mudder m. m. kunde aflæsses, uden at det kom til at genere Sejladsen. Naar Prammen skulde flyttes en længere Strækning, var der Folk i de omliggende Byer, der med Hesteforspand lod sig leje til at trække den til sit nye Bestemmessted. Langs Aaen var jo en Trækvej, og i et langt og svært Tov trak Hestene Prammen til sin nye Standplads, hvor den forankredes med Tove, der var fastgjort inde paa Land. Hver Søndag skiftedes Mandskabet til at have fri, idet én blev paa Prammen og havde Vagt, medens de andre tre besøgte deres Hjem og hentede Fetalje til den kommende Uge. De havde saa til Gengæld en Ladning Fisk med til det hjemlige Køkken.

En Søndag i 1910 havde min Ven Vagt paa Prammen, der da laa i Nærheden af Resenbro, og han havde da indbudt mig til at komme og se paa Lejligheden, hjælpe ham med Søndagens Fiskeri og iøvrigt spise, hvad jeg orkede af de fede Gudenaas-Aal og hvilke andre Herligheder, Huset eller rettere Kahytten iøvrigt bød paa. Jeg ankom til Aastedet Lørdag Aften, og efter at Fiskelinerne var lagt ud, trak vi os tilbage til Kahytten. Der var ingen Overflod paa Plads, og nu var vi dog kun to Mand til Huse. Med fire Mand inden Døre blev der ikke Plads til større Rundture, men jeg tror nu heller ikke,

skulde gaa til Spilde. Han fiskede Mussen op med sine Fingre, og — da han ikke selv tørstede efter den ulykkesvangre Drik — tilbød han gavmild og ædelmodig R. at slukke Tørsten ved Øllet fra hans Kovs. Det var ellers en Rundhaandethed, der ikke hørte til de dagligdags Begivenheder. R. havde imidlertid set, hvad der gik forud, og heller ikke han var tørstig. Men saa skulde Prammeen flyttes, og saa gentog Formandens Generøsitet sig ogsaa overfor Kusken. Man skal jo undertiden flotte sig lidt, naar man har Gæster, og det saa ud til, at Øllet bekom den lejede Kørsvend over al Maade.

Arbejderne paa Mudderprammen var ikke højt regnet af Befolkningen langs Aaen. De kaldte dem Mudderbisser. R. hørte en Dag fra en Have ved Ans en Kone true sine uartige Børn med Mudderbisserne. Hun tænkte næppe paa, at han, der den Dag var pyntelig paaklædt, hørte til det lille Samfund, der holdt til paa Mudderprammen og betegnedes med et saa lidet pynteligt Navn. —

Næste Morgen tørnede vi tidligt ud for at røgte Fiskelinerne, og vi hev da ogsaa baade adskillige Aal og Aalekvabber indenborde i den lille Baad, der hørte Prammen til. Gennemgaaende var det gode Aal paa op til to Pund, der fangedes. Aalekvabberne var derimod ikke ret store, og Ørrederene var vist mest mellem et og tre Pund. — Resten af Dagen fiskede vi yderligere og gjorde os iøvrigt tilgode med Fangsten. Endelig var vi ogsaa en Tur i Sminge for at se Klostertomten, og sluttelig søgte vi om Oldsager og Oldtidsbopladser paa de omliggende Marker.

1915 var R. sidste Gang med Muddermaskinen. Det var jo i Krigsaarene, og Svigersønnen var lige bleven indkaldt til Marinen. Da skrev R. til mig: „Jeg skal ogsaa møde ved Marinen i Foraar, men har endnu ikke faaet mit Pas. Det kommer, naar Standeren bliver hejst paa Gudenaas Muddermaskine. Der skal jeg nemlig gøre en fem Maaneders Mønstring i Sommer.“ R.